

Krv nie je voda...
Naozaj je to také jednoduché?

CUDZIE DIEŤA

JP DELANEY

CUDZIE DIETĀ

JP DELANEY

CUDZIE DIEŤA

Preložil Alojz Keníž

IKAR

J. P. Delaney
PLAYING NICE

Copyright © 2020 by Shippen Productions Ltd.

All rights reserved.

This translation published by arrangement
with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division
of Penguin Random House LLC

Translation © 2022 by Alojz Keníž

Cover photographs © Shutterstock

Design by Andrew Smith

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8291-9

*Nato žena, ktorej syn bol živý, prehovorila ku kráľovi,
lebo sa v nej ozval materinský cit k vlastnému synovi:
„Ó, môj pane! Dajte jej to živé dieťa a nezabíjajte ho!“
Druhá však povedala: „Pretnite ho, nech nie je ani moje,
ani jej!“*

1 KINGS 3.26

PRVÁ KAPITOLA

.....

PETE

Plynul úplne obyčajný deň.

Keby šlo o náladový článok alebo črtu, aké píšem každodenne, redaktorka by ich odmietla už pre úvodnú vetu. *Prvé slová musia čitateľov pritiahnúť, Pete, poučila by ma a hodila mi papiere na stôl. Namaľuj obraz, vytvor scénu. Trochu života do toho, najmä ak píšeš cestopis, musíš mať zmysel pre lokalitu. Vezmi ma na výlet.*

Takže vo farnosti Willesden Green severne od Londýna plynul celkom bežný deň.

Lebo faktom naozaj je, že pred zaklopaním na moje dvere plynul celkom bežný deň. Pripúšťam, že nezvyčajne pekný. Na zemi sa ešte sem-tam nachádzali kôpky snehu, skrývali sa po kútoch a nadobúdali mäkký cukrový vzhľad, aký získavajú, keď sa roztápajú, a ani jedno dieťa idúce do materskej školy či predškolského zariadenia by sa už neunúvalo zamočiť si rukavice, aby z neho spravilo guľu.

Vlastne jedna drobnosť sa celkovej bežnosti vymykala. Keď som odvádzal Thea do škôlky alebo skôr nasledoval ho do nej – na druhé narodeniny sme mu kúpili trojkolesovú kolobežku a nevedel sa od nej odtrhnúť –, na druhej strane ulice som si všimol troch ľudí, ženu a dvoch mužov. Sledovali nás. Mladší mal asi toľko rokov čo ja, okolo tridsiatky. Druhý vyše päťdesiat. Obaja mali na sebe tmavé vlnené

kabáty a plavovlasá žena sa halila do falošného kožušínového kabátika, asi takého, aký vidno na vychytených lyžiarskych svahoch. V našej časti Londýna pôsobili prívleťmi elegantne. Všimol som si, že starší pán mal rukavice a v jednej ruke držal koženú aktovku. Tipoval som ho na realitného agenta, ktorý ukazuje perspektívnym kupcom, ako vyzerajú výchovné zariadenia pre deti. Jedna z liniek londýnskeho metra, Jubilee line, prechádza od našej stanice do finančného centra Canary Wharf a dokonca aj bankárov v týchto dňoch odrádzali ceny vo West Hamptsteade.

Na mladšom mužovi sa mi videlo čosi známe. Vtom ma však vyrušila Jane Tigmanová, syn Zack sa v jej náručí metal a kričal pri predstave, že ho opustí. Jeho mama si ešte neuvedomila základnú fintu. Musí docieľať, aby dieťa kráčalo do škôlky po vlastných, aby ho do nej neniesla, čím sa okamih rozlúčenia stáva definitívnejším. Na dverách škôlky som si všimol oznam o Svetovom dni knihy, včera na nich ešte nebol – bože, kde zoženiem ďalší kostým –, vzápätí som musel Thea oddeliť od prilby, rukavíc a kabáta, rukavice napchať do vreciek dostatočne hlboko, aby z nich nevypadli – doteraz som sa ešte nedostal k tomu, aby som mu na ne dal menovky –, pomohol mu na háčik zavesiť kabát, predtým než som si čupol, aby som mu na rozlúčku trochu dohovoric.

„Počuj, veľký chlapec. Dnes sa budeš pekne hrať.“

Prikývol a od úprimnosti rozšíril oči. „Áno, ocko.“

„Nikomu nič neber a pekne sa pri všetkom striedaj. To je veľmi dôležité. Spomeň si, ako sme sa dohodli, že sa budeme striedať pri výbere obeda. Dnes si na rade ty a zajtra budem ja. Čo chceš na obed?“

„Čučo kokeil,“ oznámil po chvíľke premýšľania.

„Čučoriedkový koktail,“ zopakoval som nahlas. „Dobere. Pripravím ti ho predtým, než po teba prídem. Prajem ti pekný deň.“

Pobozkal som ho a už nadmieru spokojný odchádzal.

„Pán Riley?“

Otočil som sa. Oslovila ma Susy, riaditeľka škôlky. Zdalo sa mi, akoby čakala, kedy Theo odíde. „Môžem s vami na slovíčko?“ dodala.

Luskol som prstami. „Plastový pohár s náustkom. Zabudol som. Ešte dnes ho zoženiem...“

„Nejde o pohár s náustkom,“ prerušila ma. „Podďte, porozprávame sa v kancelárii.“

„Nemusíte sa ničoho obávať,“ začala, keď sme si sadli, z čoho som okamžite nadobudol dojem, že celkom iste ide o niečo, čoho sa musím obávať. „Viete, včera došlo k ďalšiemu incidentu. Theo znovu udrel jedno dieťa.“

„Ach,“ vzdychol som v obrannom postavení. Tento mesiac už tretí raz. „Mrzí ma to, ale doma na tom intenzívne pracujeme. Podľa internetu sa to v tomto veku niekedy stáva, ak fyzická zručnosť prevyšuje verbálnu.“ Smutne som sa usmial, aby som ukázal, že nie som až taký hlupák, čo verí každej výchovnej teórii uverejnenej na internete, ale nepatrím ani k tým kompetentným oteckom zo strednej triedy, ktorí si myslia, že len preto, lebo ich syn chodí do škôlky, ho už nemusia vychovávať, akoby ani neboli otcovia. Alebo ešte horšie, že som natoľko slepý a nevidím, že môj malý miláčik má svoje chyby. „A, samozrejme, trochu zaostáva v rozprávaní. Ale rád prijmem akékoľvek rady.“

Susy sa viditeľne uvoľnila. „Nuž, tak ako vravíte, ide o typické správanie dvojročného dieťaťa. Som si istá, že to viete, ale pomôže, ak mu nastavíte model správneho správania. Ak vidí, že sa rozhneváte alebo prejdete do agresivity, uverí, že práve agresia je správna odpoveď na stres. Aké programy pozerá v televízii? Obávam sa, že ani *Tom a Jerry* nie sú vhodné pre tento vek, aspoň nie dovtedy,

kým sa neskončí scéna s bitkou. A ak hráte nejaké násilné videohry...“

„Nehrávam videohry,“ odvetil som rázne. „Odhliaďnuc od všetkého iného, nemám na to čas.“

„Iste. Len niekedy sa stáva, že nie vždy si uvedomíme dôsledky takých vecí.“ Usmiala sa, ale mám pocit, že som jej v očiach zazrel vnútorné myšlienky. *Otec, čo zostáva doma na materskej sa rovná agresívne dieťa. Jane Tigmánovej sa však neopýta, či hráva počítačové hry Volanie povinnosti.*

„A tiež pracujeme na spolupráci,“ dodal som. „Striedame sa v tom, kto vyberie, čo bude na obed a podobne.“

„No, ako vidím, máte naozaj všetko pod palcom.“ Susy vstala, aby naznačila, že rozhovor sa skončil. „Budeme naňho dávať veľký pozor a dúfajme, že z toho vyrastie.“

Pochopiteľne, že vtedy, keď som vychádzal zo škôlky, som nemyslel na elegantne vyzerajúci pár a realitného agenta. Robil som si starosti o Thea. Prečo mu tak dlho trvá naučiť sa pekne hrať s ostatnými deťmi? Ale pri spätnom pohľade som si celkom istý, že kým som vyšiel na ulicu, tých troch som nikde nevidel.

DRUHÁ KAPITOLA

.....

Prípado číslo 12675/PU78B65. D. Miguire: **čestné vyhlásenie pod prísahou**

Ja, Donald Joseph Maguire, pod prísahou vypovedám takto:

1. Som majiteľ a šéf vyšetrovateľskej agentúry Nezvestné osoby so sídlom v Londýne, ktorá v mene našich klientov pátra po vyše dvesto nezvestných ročne. Nerobíme si reklamu. Naša práca je postavená na osobnom odporúčaní.
2. Predtým než som začal v tejto veci podnikáť, pracoval som ako detektív metropolitnej polície, na tom poste som pôsobil trinásť rokov a odchádzal som ako detektív inšpektor.
3. Vlni v auguste ku mne prišli pán Miles a pani Lucy Lambertovci, bytom na Haydon Gardens 17, Highgate, N19 3JZ. Požiadali ma, aby som konal vo veci nájdenia ich syna.

TRETIA KAPITOLA

.....

PETE

Doma som zapol kávovar a otvoril si počítač. Kávovar je švajčiarskej značky Jura a počítač patrí k najdrahším produktom firmy MacBook. Len na týchto dvoch veciach som trval, keď sme s Maddie začali viesť ťažké rozhovory o tom, kto zostane doma, aby sa staral o Thea, len čo sa skončí jej materská dovolenka. Predstava bola taká, že ja budem z domu pracovať na polovičný úväzok aspoň dovtedy, kým Theo nedostane miesto v škôlke. Mať naozaj dobrý počítač a automatický kávovar umožňovalo otcovi domasedovi nadobudnúť pocit akéhosi postupu, novej možnosti než kariérneho zostupu.

Hoci nenávidím pomenovanie *otec domased*. Ide o negatívny, pasívny zvrat a čosi mu chýba. Nik v mojom postavení nevolá ženy *mamy domasedky*, ale mamy na plný úväzok, čo okamžite znie pozitívnejšie. Totálne mamy, mamy bez kompromisu. *Otec domased* znie, ako by som bol lenivý, bál sa vyjsť z domu a zohnať si zamestnanie. Čo si potajomky aj veľa ľudí myslí. Alebo v prípade Maddiných rodičov nie až tak potajomky. Jej otec je austrálsky podnikateľ s politickými názormi mierne doprava od Džingischána a jasne sa vyjadril, že podľa neho jeho dcéru využívam. Hoci sa pravdepodobne vyjadril trochu inak: *Ten chlap je hnusný príživník*.

Čakala ma práca. Po raňajkách som musel upratať, rozdeliť veci na recyklovanie, odložiť hračky, a kým Jura vrčala a prskala – mlela bôby, penila mlieko –, nahádzal som do práčky bielizeň a napojil sa na webinár Ocínoviny.

Dnes som v škôlke svojho drahého syna videl plagát na Svetový deň knihy. Siedmeho marca. Bože! Čo s tým? Je jasné, že nemám v úmysle kupovať v obchode hotový kostým, ale matky ma zaručene odsúdia.

V okamihu som dostal odpoveď. Tvoríme tvrdé jadro, je nás asi stovka, počas dňa často komunikujeme online, medzi rodičovskými povinnosťami sa vraciame na fórum. Keď si raz človek zvykne na žargón našej kliky – DS alebo DD znamená drahý syn alebo drahá dcéra, APP značí autor pôvodného príspevku, kým DP druhá polovica a SN som nerozumný? –, upokojuje ho možnosť klásť otázky a zisťovať, čo si myslia iní.

Myš z knižky Gruffalo, kamoš. Hnedá košeľa, biela vesta, nejaké uši na obruči do vlasov. A máš vybrané.

Napísal Nosáč6. Odpísal som:

Áká obruč do vlasov? Tvoja DD by ju možno chcela, ale my ani nevieme, ako vyzerá.

Greg87 napísal:

A čo tak zajac Peter? Malé modré sáčko, na šiltovke papierové uši, na tvári namaľované fúzy?

Greg je praktický ako vždy. Skvelý nápad, odvetil som a usiloval sa spomenúť si, či sa zajac Peter niekedy zaplietol do vekovo nevhodného správania, s ktorým by hlava škôlky Susy nemusela súhlasiť. Musím si dávať pozor na knihy Beatrix Potterovej.

Vtedy zazvonil zvonček, odložil som kapučíno a išiel otvoriť.

Pred dverami stála skupinka spreď škôlky. Ako prvé mi zišlo na um, že sa museli pomýliť, lebo náš dom nie je na predaj. Ako druhé, že nejde o skupinku spreď škôlky, aspoň nie celú, lebo s nimi neprišla žena. Možno skupujú domy – mohlo však ísť aj o politických agitátorov alebo novinárov. A ako tretie, čo mi ihneď vyhnalo predchádzajúce myšlienky z hlavy, keďže som ich videl zblízka, že mladší z oboch mužov, ten približne v mojom veku, je verná kópia Thea.

Mal tmavé vlasy, ktoré sa mu nad čelom zlievali do neposlušnej ofiny, výraznú sánku a hlboko zasadené modré oči – istý druh chlapčenského výzoru, aký je u Thea natoľko rozkošný, až sa srdce zastavuje, ale u dospelého mi vždy prichádza na um slovo morózný, hoci neviem prečo. Takmer meter osemdesiat, zavalité široké plecia. Postava atléta. Existuje fotografia mladého básnika Teda Hughesa, mračí sa do fotoaparátu a prameň vlasov mu rovnako padá nad pravé oko. Tento chlap mi ho pripomenul. Vytesaná žulová tvár, ale nie nepriateľská.

„Zdravím,“ ozval sa bez okolkov. „Môžeme vojsť dnu?“

„Prečo?“ spýtal som sa hlúpo.

„Ide o vášho syna,“ odvetil blahosklonne. „Čosi mi navráva, že najlepšie urobíme, ak si o tom pohovoríme vnútri.“

„Dobre,“ súhlasil som, vystupoval tak rázne a cieľavedome, až som mimovoľne odstúpil od dverí, hoci práve

vtedy mi zišlo na um: *Žeby Theo udrel jeho syna? Prišiel mi vari vynadať?*

„Nedáte si kávu?“ spýtal som sa a viedol ich do obývačky – popravde som len niekoľko krokov cúvol. Ako väčšina obyvateľov na našej ulici aj my sme na prízemí zbúrali steny, aby sme vytvorili miestnosť slušnej veľkosti. Starší pán pokrútil hlavou, ale všimol som si, že ten mladší uprel zrak na moje kapučíno. „Práve som ho uvaril,“ dodal som v nádeji, že krátka prestávka na kávu zmierni nadchádzajúci masaker.

„Prečo nie.“ Nastala trápna chvíľka čakania, kým som spenil viac mlieka.

„Mimochodom, volám sa Miles Lambert,“ dodal, keď som skončil. „A tento pán je Don Maguire.“ Vzal si šálku, ktorú som mu podával. „Ďakujem. Nesadneme si?“

Ja som sa usadil do jediného kresla a Miles Lambert zaujal miesto na gauči, predtým však opatrne odsunul niekoľko hračiek. Don Maguire si sadol na otáčaciu stoličku pri mojom pracovnom stole. Všimol som si, ako obdivne si obzerá môj macbook.

„Nehovorí sa mi to ľahko,“ začal znovu Miles, keď sme už všetci sedeli. Naklonil sa dopredu, pospľetal si prsty ako ragbyový hráč, čo čaká na trest. „Pozrite, keby som bol na vašom mieste, chcel by som si všetko vypočuť priamo, bez kadejakých vytáčok, preto sa o to teraz pokúsim, ale pripravte sa na šok.“ Zhlboka sa nadýchol. „Veľmi ma to mrzí, ale musím vám oznámiť, že Theo nie je váš syn. Je môj.“

Vyvalil som naňho oči, takmer mi vypadli z jamôk. Hlava sa mi zaplnila myšlienkami a predstavami. *To nemôže byť pravda*, potom nasledovala *Tak preto ten chlap vyzerá ako Theo*. Pochybnosti, nervový otras a des ma úplne paralyzovali. Žiaľ, v krízových situáciách bývam často bezmocný, Maddie sa v nich vie vždy rýchlo rozhodnúť.

Maddie, och božemôj. Chce mi tento chlap nahovoriť, že mali spolu aféru? *Tak sa veci majú? Azda som...*

Slovo paroháč mi so všetkou stredovekou ohavnosťou vrazilo do mozgu ako skala. S Maddie sme mali isté problémy, veď sme ako každý iný pár, no v minulom roku som zachytil, či lepšie pocítil, že sa odo mňa akosi odťahuje, ale všetko som pripisoval traume z Theovho pôrodu.

Theov pôrod. Uvažuj rozumne, Pete. Theo sa narodil pred vyše dvoma rokmi. Takže k tejto údajnej afére muselo dôjsť pred dva a pol rokom. A to je prakticky nemožné. S Maddie sme sa vtedy len vrátili z Austrálie, kde sme sa pred tromi rokmi zoznámili.

Uvedomil som si, že Miles Lambert a Don Maguire sa na mňa pozerajú, čakajú, ako zareagujem, a ja som doteraz zo seba nevydal ani hláska. „Čo sa mi tu snažíte nahovoriť?“ spýtal som sa zarazene.

Miles Lambert jednoducho zopakoval: „Theo nie je váš syn. Je môj.“ Ustarostene a uprene sa mi zahľadel do očí. „Mrzí ma to. Viem, je to pre vás šok. Nech sa páči, máte čas.“

Don Maguire si odkašľal a dodal: „Obaja máte synov, narodili sa predčasne. A pokiaľ viem, oboch nakrátko odobrali od matiek, keď ich preniesli na novorodeneckú jednotku intenzívnej starostlivosti v Nemocnici svätého Alexandra. Možno si celkom ľahko predstaviť, že v istom bode toho procesu umiestnili nesprávnu visačku na nesprávne dieťa. Aspoň taká je naša pracovná teória.“

Dvojnásobné nie, skríkla na mňa redaktorka. *Nesprávne visačky umiestnili na správne deti, vy kretén.* A to len dokazuje, že v krízových okamihoch človeku napadajú tie najbizarnejšie veci.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

.....

PETE

„Vy si teda myslíte, že máte *nášho* syna. Teda nášho biologického syna.“ Z celého toho chaosu som pochopil práve toto.

Miles Lambert prikývol. „Davida. Dali sme mu meno David.“

„A čo...“ *Čo sa stane teraz*, chcel som sa spýtať, ale môj mozog sa zatiaľ tak ďaleko nedostal. „Odkiaľ viete, že deti vymenili?“

Miles ukázal na Dona Maguirea. „Tento pán je súkromný detektív. Hľadá nezvestných ľudí.“

„Ale odkiaľ to viete?“ trval som na svojom.

„V škôlke som si dovoľil vziať predmet s Theovou DNA,“ vysvetlil Don Maguire ospravedľujúco. „Veľmi ma mrzí, že som to musel urobiť, ale nechceli sme vás týmto postupom stresovať, ak existovala možnosť, že sa mýlime.“ Pri rozprávaní vyberal niečo z hrubej obálky. Vytiahol Theov hrnček s náustkom, ten, o ktorom mi v škôlke povedali, že sa stratil.

„Včera sme dostali výsledky testov,“ dodal Miles. „Niet o tom nijakých pochybností.“

Don Maguire opatrne položil hrnček s náustkom na môj pracovný stôl, akoby držal v ruke krehký kostný porcelán. „Samozrejme, priniesli sme ho, aby sme vám ho vrátili.“

„Bože. Bože. Vy ste dali otestovať synovu DNA bez môjho zvolenia...“

„Prepáčte, ale technicky *môjho* syna. Áno, ospravedlňujeme sa, ale bolo to nevyhnutné,“ doplnil Miles.

Môjho syna. Slová mi hučali v hlave.

„Priniesli sme vám aj kópiu výsledkov testu,“ dodal Don Maguire, z aktovky vytiahol obálku a položil ju vedľa hrnčeka. „Ako vraví pán Lambert, niet o tom nijakých pochybností. Theo je jeho biologický syn.“

Theo. Nechápal som, čo to môže preňho znamenať. Hlavu som si vložil do rúk.

„Čo navrhujete, aby sme teraz urobili?“ podarilo sa mi zo seba dostať. „Čo chcete, aby sa stalo?“

Opäť odpovedal Maguire: „Prosím, pochopte, pán Riley. Nič konkrétne sa nedá navrhovať. Také prípady sú veľmi zriedkavé, poznáme len zopár precedensov – chcem povedať právnych precedensov. Celkom isto neexistuje automatická požiadavka obracať sa na rodinný súd. Pre rodičov je najlepšie, ak sa k riešeniu dopracujú sami.“

„K riešeniu?“

„Či dieťa vrátiť, alebo si ho naďalej ponechať.“

Silné a dvojzmyselné slová viseli vo vzduchu.

„Ako som už naznačil, je to určite šok,“ dodal Miles ospravedlňujúco. „Aj pre mňa a Lucy, ale my sme mali možnosť sa s tým vyrovnávať dlhšie. Hneď teraz nemusíte povedať nič. A, samozrejme, zariadte sa podľa seba.“

Zahľadel som sa naňho. Podľa toho, ako formuloval vety, bolo jasné, že sa už poradil s právnikom.

„Súdime sa s nemocnicou,“ dodal. „Nie s Nemocnicou svätého Alexandra – so súkromnou, kde Lucy rodila. Môžete sa k nám pridať, ale... Ako som už povedal, treba postupovať podľa pravidla VSTP. Všetko si treba premyslieť. Nijaké naháňanie.“

Oči mi padli na niekoľko kúskov červeného lega pri je-

ho nohách. Len ráno ich Theo poskladal do samopalu, ale ten sa rýchlo rozpadol pod silou jeho až priveľmi nadšeného odstreľovania mojich pokusov prinútiť ho vyčistiť si zuby. Obliala ma vlna lásky k nemu. A des z priepasti, aká sa pred chvíľou medzi nami otvorila.

„Nechceli by ste vidieť fotografiu Davida?“ spýtal sa Miles.

Neschopný slova som prikývol. Miles z vnútorného vrecka vytiahol fotografiu a podal mi ju. Zachytávala malého chlapca, sedel na vysokej detskej stoličke. Mal peknú tváričku, plavé vlasy a svetlohnedé oči. Okamžite som si všimol, že sa podobá na Maddie.

„Môžete si ju nechať, ak chcete,“ navrhol. „A keby som si ja mohol vziať jednu Theovu...“

„Samozrejme,“ počul som sa, ako odpovedám. Poobzeral som sa okolo seba, ale všetky fotografie som mal v telefóne. Okrem jednej, tú nám niekto poslal po narodeninovej oslave a magnetom som ju pripol na chladničku. Theo oblečený za piráta aj s prelepeným okom, trojrohým klobúkom a kartónovou šablňou zdvihnutou k fotoaparátu, oči mu hrali nezbedníctvom. Sňal som ju a podal Milesovi.

„Ďakujem.“ Na chvíľu sa na ňu zahľadel a oči mu mäkli. „A toto som ja,“ dodal rezko a podával mi vizitku. „Mobil a email. Ozvite sa, keď všetko poriadne spracujete a premyslíte si, čo ďalej. A, samozrejme, porozprávajte sa s Madelyn. Netlačíme na vás, ale som tu vždy pre vás. Obaja sme.“ Pozrel na Dona Maguire a potom vysvetlil. „Myslím tým seba a Lucy. Donova úloha sa už zrejme skončila.“

Pozrel som sa na vizitku. Miles Lambert, výkonný riaditeľ, Burtonova investičná spoločnosť. Adresa pracoviska v centre Londýna.

Miles sa načiahol k podlahe a zdvihol penovú loptu, pokusne ju stlačil v ruke. „Športovec, čo?“ spýtal sa konverzačne. „Vie ju už chytať?“

„Zväčša ju chytí. Na svoj vek je dosť fyzicky vyspelý. Do istej miery až priveľmi.“

Miles zdvihol obočie a ja som to rozvinul ďalej. „Niekdedy sa v škôlke dostáva do fyzického kontaktu s inými deťmi. Práve teraz na tom usilovne pracujeme.“

„V tomto veku? Na vašom mieste by som si z toho nerobil veľké starosti. Ja som sa v jeho veku správal rovnako. Neskôr sa mi to na ragbyovom ihrisku veľmi hodilo. Vtedy som nepočul, že by sa niekto sťažoval.“ Niečo na tom, ako to povedal – nežne a vlastnícky –, ma prinútilo uvedomiť si, že napriek jeho surreálne pokojnému rozprávaníu ne diskutujem len s nejakým ďalším oteckom na oslave. Rozprávam sa s otcom svojho syna. S jeho skutočným otcom. Môj svet sa v tej chvíli prevrátil naruby a už nič nebude nikdy také ako predtým.

„Mali by sme vám pomôcť prekonať problém,“ povedal Miles. „Uviesť vás do problematiky, aby ste mali možnosť všetko stráviť.“

Pokúsil som sa odpovedať, ale slová mi z úst nevychádzali. Nastal trápny okamih, už-už som si myslel, že sa úplne zložím. Miles predstieral, že si to nevšimol. Zdvihol fotografiu, ktorú som mu dal. „V každom prípade ďakujem za ňu. Lucy bude nadšená. Bude sa mať o čo oprieť.“

Fotografiu zasunul do vnútorného vrečka na saku a vystrel ruku. Dľaň mal suchú a rozhodnú. „A poskúste sa nerobiť si starosti. Sme predsa rozumní ľudia. Stala sa príšerná vec, ale teraz záleží hlavne na tom, ako sa s ňou vyrovnáme. Naozaj verím, že vymyslíme najlepšie možné riešenie, ale v tejto chvíli vás už ďalej nebudeme otravovať.“

Aj Don Maguire mi podal ruku a vzápätí odišli. Miles Lambert sa kávy ani nedotkol. Vylial som ju do drezu. Zapípala práčka, išiel som ju otvoriť. Automaticky som z nej vytiahol mokré oblečenie. Akoby som odrazu upadol do tranzu. Navrchu kopy bolo jedno z Theových tričiek – hor-

čicovožlté s nápisom na prednej strane: MÁM DVA, AKÝ MÁŠ PROBLÉM. Na okamih som v rukách takmer zacítil Theovo horúce telíčko, tlak jeho malých rebier, keď si ho vyhodím na plece, kopanie nôh. V očiach ma pálili slzy a hrud' sa mi dvíhala, ale vedel som, že musím vydržať a zavolať Maddie.